

ISBN : 974-364-058-4๘

สถานการณ์

ไฟใต้

โดย
รัฐบุรุษอาวุโส ปรีดี พนมยงค์
และ
สุพจน์ ตำนตระกุล

สถานการณ์ไฟใต้

โดย

รัฐบุรุษอาวุโส ปรีดี พนมยงค์

และ

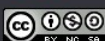
สุพจน์ ด่านตระกูล

PRIDI-PHOONSUK
ปรีดี - พนมยงค์

www.pridi-phoonsuk.org

ChangeFusion **OPENBASE**.in.th

เนื้อหาทั้งหมดใน OpenBase ถูกเผยแพร่ภายใต้สัญญาอนุญาต Creative Commons Attribution-NonCommercial-Share Alike
BY NC SA 3.0 Unported License ท่านสามารถนำเนื้อหาขึ้นไปใช้และเผยแพร่ต่อได้ โดยต้องอ้างอิงแหล่งที่มา นำมาไปใช้เพื่อ
การค้า และต้องใช้สัญญาอนุญาตชนิดเดียวกันกับเมื่อเผยแพร่งานที่ดัดแปลง เว้นแต่จะระบุเป็นอย่างอื่น

“สถานการณ์ไฟใต้”

โดย รัฐบุรุษอาวุโส ปรีดี พนมยงค์
สุพจน์ ค้านตระกูล

พิมพ์ครั้งที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๓

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ISBN : 974-364-058-4

จัดพิมพ์โดย

สถาบันวิทยาศาสตร์สังคม (ประเทศไทย)

๑๒๖ หมู่ ๖ ต.สวนใหญ่ ซ.บุรีรังสรรค์ ถ.พินุลสงคราม

อ.เมืองนนทบุรี จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๕-๒๒๖๖ โทรสาร ๐-๒๕๒๕-๒๒๖๖

จัดจำหน่ายโดย

สายส่งสุขภาพใจ

๑๔/๓๔๕-๓๕๐ หมู่ ๑๐ ถ.พระราม ๒ แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. ๑๐๕๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๕-๖๓๕๓, ๐-๒๔๑๕-๖๕๐๓, ๐-๒๔๑๕-๒๖๒๑

โทรสาร ๐-๒๔๑๕-๗๓๔๔

แบบปก/รูปเล่ม/คอมพิวต์

สำนักพิมพ์ศาลกุด

๑๖๑/๖๕ จรัญสนิทวงศ์ ๒๓ (นุฬาสวรรค์) แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๘๖๖-๖๓๕๒, ๐๕-๔๕๒-๐๑๖๖

เพลท

โอ.เอ็น.พี.กราฟฟิค

โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๓๘๓๗๒, ๐-๒๘๘๓๔๑๘๐ โทรสาร ๐-๒๔๓๓๘๓๗๒

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาลัย

วัดมหาธาตุ ท่าพระจันทร์ เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๑-๘๘๕๒, ๐-๒๒๒๔-๘๒๑๔, ๐-๒๖๒๓-๖๔๑๓

โทรสาร ๐-๒๖๒๓-๖๔๑๓

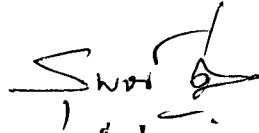
คำขึ้นต้น

“สถานการณ์ไฟใต้” ที่อยู่ในมือของท่านขณะนี้ เป็นข้อเขียนของ ๒ คน คือ อาจารย์ปรีดี พนมยงค์ กับผม ข้อเขียนทั้ง ๒ นี้เขียนขึ้นเมื่อหลายปีมาแล้ว และเขียนขึ้นต่างกรรมต่างวาระกัน ข้อเขียนแรกคือเรื่อง “ข้อสังเกตเกี่ยวกับเอกภาพของชาติกับประชาธิปไตย” เขียนโดยท่านรัฐบุรุษอาวุโสปรีดี พนมยงค์ ซึ่งขณะนั้นท่านลี้ภัยการเมืองอยู่ในประเทศฝรั่งเศส ท่านได้เขียนขึ้นตามคำเรียกร้องของชุมนุมชาวธรรมศาสตร์ในประเทศไทย และได้นำลงตีพิมพ์ในวารสารของชุมนุมนั้น เมื่อ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๑๕ นับถึงขณะนี้ก็เป็นเวลาร่วม ๓๑ ปี แล้ว

ข้อเขียนต่อมาคือ ข้อเขียนของผมเองเรื่อง “ดับไฟใต้” เขียนขึ้นตามคำเรียกร้องของมโนธรรม และสถานการณ์ หลังเหตุการณ์เผาโรงเรียน ๓๓ โรงใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เมื่อ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๖ นับเวลามาถึงวันนี้ก็ร่วม ๑๐ ปีแล้ว

และเหตุการณ์ดังกล่าวก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกจนถึงวันนี้ ผม
จึงขอเสนอข้อเขียนทั้ง ๒ นี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อการพิจารณาของ
ท่านผู้อ่าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อการพิจารณาของรัฐบาล
พรรคไทยรักไทย ที่มีคำขวัญว่า “คิดใหม่ทำใหม่” ด้วยหวังว่า
ท่านจะมีสัมมาทฤษฎีและคิดใหม่-ทำใหม่ ดังคำขวัญ

ขอได้รับความเคารพจากผม

(สุเทพย์ ด้านตระกูล)

มกราคม ๒๕๔๓

สารบัญ

ข้อสังเกตเกี่ยวกับ
เอกภาพของชาติ
กับประชาธิปไตย

๑

โดย ปรีดี พนมยงค์

ดับไฟใต้

๑๓

โดย สุพจน์ ค้านตระกูล

ข้อสังเกตเกี่ยวกับ “เอกภาพของชาติกับประชาธิปไตย”

โดย ปรีดี พนมยงค์

ตามที่คณะผู้จัดงานชุมนุมประจำปี ๒๕๑๕ ของชาว
ธรรมศาสตร์ในสหราชอาณาจักร ได้ขอให้ข้าพเจ้าเขียนบทความ
ลงในหนังสือที่ระลึกนั้น ข้าพเจ้าจึงขอรวบรวมข้อสังเกตเกี่ยวกับ
เอกภาพของชาติกับประชาธิปไตย ซึ่งนักศึกษาในต่างประเทศบาง
คนได้เคยมาถาม ข้าพเจ้าหวังว่าผู้อ่านที่อยู่ในสหราชอาณาจักร
ที่ทราบข่าวเป็นประจำเกี่ยวกับเรื่องนี้คงจะได้ช่วยกันสังเกต
ต่อไป

๑. ปัจจุบันนี้มีข่าวเป็นประจำเกี่ยวกับการต่อสู้ระหว่าง
ราษฎรฝ่ายถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกกับฝ่ายถือนิกาย
โปรเตสแตนต์ในไอร์แลนด์เหนือ และในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ก็มีข่าว
แพร่ไปเกือบทั่วโลก ถึงการที่ชาวเวลส์ส่วนหนึ่งพยายามต่อต้าน
การสถาปนาเจ้าฟ้าชาร์ลส์เป็นเจ้าแห่งเวลส์

ทั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าไอร์แลนด์เหนือซึ่งเคยร่วมกับไอร์แลนด์ใต้ (IRE) ก่อนแยกตนเป็นเอกราชนั้น ได้ร่วมอยู่ในสหราชอาณาจักรซึ่งมีพระราชพิธีเป็นประมุขมาเป็นเวลาประมาณ ๘๐๐ ปีแล้ว ก็ยังมีบุคคลส่วนหนึ่งรักปิตุภูมิท้องถิ่น (Local Patriotism) มีความรักศานานิกายของตน โดยเฉพาะแคว้นเวลส์ที่อยู่ภายใต้ราชบัลลังก์อังกฤษกว่า ๔๐๐ ปี ซึ่งมีกฎหมายแห่งราชวงศ์อังกฤษดำรงพระอิสริยยศเป็นเจ้าแห่งเวลส์ แต่ชาวเวลส์ส่วนหนึ่งก็ยังมีความรักปิตุภูมิท้องถิ่นของตนซึ่งไม่ยอมรับนับถือเจ้าแห่งเวลส์เป็นสัญลักษณ์แห่งเอกภาพของชาติ

กานาดา ซึ่งเป็นชาติในเครือจักรภพอังกฤษ ได้ยอมรับนับถือพระราชพิธี (หรือพระราชินีนาถ) อังกฤษ เป็นสัญลักษณ์แห่งเอกภาพของชาติ ซึ่งประกอบด้วยคนเชื้อชาติอังกฤษและฝรั่งเศส ภาษาฝรั่งเศสซึ่งเป็นภาษาของชนส่วนน้อยในกานาดาเป็นภาษาทางการเคียงคู่กันไปกับภาษาอังกฤษของชนส่วนข้างมาก เมื่อพระเจ้ายอร์ชที่ ๖ และต่อมาพระนางเจ้าเอลิซาเบธที่ ๒ ได้เสด็จไปกานาดา ทรงทำพิธีเปิดรัฐสภานั้น ทั้งสองพระองค์ทรงมีพระราชดำรัสเป็นภาษาฝรั่งเศส แม้กระนั้นก็ดี มีข่าวแพร่ออกมาว่า บางครั้งพลเมืองเชื้อชาติฝรั่งเศสจำนวนไม่น้อยในกานาดาทำการแสดงกำลังดิ้นรนที่จะแยกตนจากสหภาพ

ชาวนอร์เวย์ซึ่งมีภาษาในตระกูลสแกนดิเนเวียนเช่นเดียวกับสวีเดน จะมีพิศเพี้ยนกันบ้างก็ไม่มากนัก เปรียบเหมือนภาษาไทยกับภาษาลาว นอร์เวย์เคยรวมเป็นชาติเดียวกับสวีเดนเมื่อก่อน

ค.ศ. ๑๕๐๕ โดยมีพระราชินีแห่งราชวงศ์ Bernadette เป็นสัญลักษณ์แห่งความสามัคคีของชาติ ชาวนอร์เวย์ก็นับถือพระราชินีแห่งราชวงศ์นี้เป็นอย่างมาก เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าศึกษาอยู่ในประเทศฝรั่งเศส (๑๘๒๐-๑๘๒๗) นั้น มีชาวนอร์เวย์ที่เคยอยู่ในขบวนการต่อสู้เพื่อแยกตนจากสวีเดนเมื่อ ค.ศ. ๑๕๐๕ เล่าว่า ขณะต่อสู้อยู่นั้น เขาได้ร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีราชวงศ์ Bernadette เพราะพวกเขานับถือราชวงศ์นี้ ซึ่งแม่กษัตริย์องค์แรกเป็นคนฝรั่งเศสพระนาม Jean Bernadette เคยเป็นจอมพลของนโปเลียนที่ ๑ แต่ต่อมาพระเจ้าชาลส์ที่ ๑๓ แห่งสวีเดนได้ทรงรับเป็นราชโอรสบุญธรรมแล้วได้สืบสันตติวงศ์ เมื่อ ค.ศ. ๑๘๑๘ กษัตริย์ทุกพระองค์แห่งราชวงศ์นี้ได้ให้ความเป็นธรรมแก่พสกนิกรนอร์เวย์และสวีเดนเป็นอย่างดีที่สุด แต่รัฐบาลสวีเดนในสมัยนั้นไม่ปฏิบัติให้เป็นที่พักใจของชาวนอร์เวย์ พวกเขาจึงต่อสู้เพื่อปลิดตนออกมาตั้งเป็นชาติเอกราชต่างหาก และสภาผู้แทนของชาวนอร์เวย์ก็ได้มีมติอัญเชิญเจ้าแห่งราชวงศ์ Bernadette องค์หนึ่งขึ้นครองราชสมบัติเป็นพระราชินีของนอร์เวย์ แต่เจ้าแห่งราชวงศ์นั้นได้ทรงปฏิเสธ ชาวนอร์เวย์จึงมีประชามติอัญเชิญเจ้าคาร์ลแห่งเดนมาร์กขึ้นครองราชในพระปรมาภิไธย “พระเจ้าฮากอนที่ ๗” ทั้งนี้แสดงว่าการที่นอร์เวย์แยกจากสวีเดนนั้นมิใช่เพราะไม่เคารพราชวงศ์ Bernadette แต่เป็นเพราะรัฐบาลสวีเดนในสมัยนั้นไม่ปฏิบัติให้เป็นที่พักใจของชาวนอร์เวย์ พระราชินีสวีเดนจึงไม่อาจทรงช่วยเอกภาพได้

เบลเยียม ซึ่งประกอบไปด้วยพลเมืองเชื้อชาติเฟลมิช (พูดภาษาเฟลมิช คล้ายๆ ภาษาดัชท์) ประมาณ ๕๕.๓ เปอร์เซ็นต์ ของพลเมืองทั้งหมด เชื้อชาติवालูน (พูดภาษาฝรั่งเศส แต่มี คำเฉพาะบ้าง) ประมาณ ๓๒.๔ เปอร์เซ็นต์ของพลเมืองทั้งหมด เชื้อชาติเยอรมันประมาณ .๐๖ เปอร์เซ็นต์ของพลเมืองทั้งหมด พูด ได้ทั้งภาษาเฟลมิช และภาษาฝรั่งเศสประมาณ ๑๑.๓ เปอร์เซ็นต์ ของพลเมืองทั้งหมด เมื่อก่อน ค.ศ. ๑๘๓๐ เบลเยียมอยู่ในอาณาจักร เนเธอร์แลนด์ซึ่งมีพระราชบิดาแห่งราชวงศ์ Orange-Nassau เป็นประมุข ซึ่งได้ทรงให้ความเป็นธรรมแก่พสกนิกรทุกเชื้อชาติ ของพระองค์ แต่ใน ค.ศ. ๑๘๓๐ คนเชื้อชาติต่างๆ ในเบลเยียม ดังกล่าวข้างต้น ก็ทำการอภิวัฒน์แยกตนออกจากเนเธอร์แลนด์ แล้วสมัชชาแห่งชาติมีมติเลือกเจ้าชายเลโอโพลด์แห่งราชวงศ์ Saxe-Cobourg (ราชวงศ์หนึ่งในประเทศเยอรมัน) ขึ้นเป็นพระ ราชบิดา และมีเจ้าในราชวงศ์นี้สืบสันตติวงศ์ต่อมาจนทุกวันนี้ ส่วนเอกภาพของชาติในเบลเยียมระหว่างคนเชื้อชาติต่างๆ นั้น มีวิธีการหลายอย่างที่น่ายศึกษา

การรักปิตุภูมิท้องถิ่นที่ได้หมดไปง่ายๆ และยังประกอบด้วย ท้องที่นั้นมีศาสนาต่างกัน หรือศาสนาเดียวกันแต่ปฏิบัติต่างกันกับ พลเมืองส่วนข้างมากของชาติที่รวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้ว การรักปิตุภูมิท้องถิ่นที่ยังลึกซึ้ง

๒. ขอให้เราพิจารณากลุ่มชนขนาดใหญ่ซึ่งมีสภาพใน องค์การสหประชาชาติ ก็จะพบว่าแต่ละชาติประกอบขึ้นด้วย

การรวมชนหลายเชื้อชาติเข้าเป็นชาติเดียวกัน บางเชื้อชาติที่เข้าร่วมอยู่เป็นเวลาช้านานหลายสิบหรือหลายร้อยศตวรรษแล้วก็หมดร่องรอยที่แสดงเชื้อชาติเฉพาะของตน บางเชื้อชาติที่เข้าร่วมอยู่ไม่นานก็ยังมีร่องรอยแห่งเชื้อชาติของตนอยู่มากบ้างน้อยบ้างตามกาละ เช่น ลำเนียงพูดแปร่งจากชนส่วนข้างมาก และยังมีภาษาท้องถิ่นของตน เช่น ชาวแคว้นเวลส์ในสหราชอาณาจักร และในท้องที่ของประเทศไทยซึ่งคนสัญชาติไทยในท้องที่นั้นๆ พูดไทยไม่ได้ หรือบางคนพูดไทยได้ แต่แปร่งมากจนคนไทยภาคกลางเข้าใจยาก หรือเรียนหนังสือไทยพูดไทยได้แล้วพูดไทยกับข้าราชการหรือคนไทยในท้องที่อื่น ส่วนภายในคนท้องที่เดียวกันชอบพูดภาษาท้องถิ่นหรือสำเนียงตามท้องที่ของตน อันแสดงถึงวิธรรอยแห่งความแตกต่างในเชื้อชาติหรือเชื้อท้องที่โดยเฉพาะ

ยิ่งกว่านั้น บางแคว้นบางเขตภายในชาติยังแสดงสัญลักษณ์ว่ามีเจ้าของตนโดยเฉพาะ แม้เป็นเพียงในนาม เช่น เจ้าแห่งแคว้นเวลส์ดังกล่าวแล้ว และแม้คนเวลส์โดยทั่วไปจะพูดภาษาอังกฤษ ส่วนประเทศไทยนั้น เจ้าผู้ครองนครและราชาแห่งรัฐต่างๆ ยังมีอยู่ภายหลังอภิวสันน์ พ.ศ. ๒๔๗๕ เช่น เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ถึงแก่พิราลัยประมาณ ๖ ปีภายหลังอภิวสันน์นั้น เจ้าผู้ครองลำพูนถึงแก่พิราลัยในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง พระยาพิพิธราชาแห่งยะหริ่งและพระยาภูผาราชแห่งระแงะสิ้นชีพราวๆ ปลายสงครามโลกครั้งที่สองหรือภายหลังนั้นไม่นาน พระเจ้ามหาพรหมสุรธาดา ซึ่งทรงศักดิ์เป็นพระเจ้าน่านนั้นพิราลัยราวๆ

พ.ศ. ๒๔๖๔ ราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. ๒๔๖๓

ขอให้เรากันคิดว่าถึงเหตุที่ชนเชื้อชาติต่างๆ และกลุ่มชนที่มีลักษณะเป็นชาติเล็กอยู่ก่อนแล้ว เข้ารวมกับชาติที่ใหญ่กว่าเป็นชาติเดียวกันนั้น เพราะเหตุใด แล้วจึงจะพิจารณาปัญหาการรักษาเอกภาพของชาติไว้ให้ได้

ในตอนปลายระบบปฐมสหการนั้นได้เริ่มมีระบบทาส โดยผู้ที่เป็นหัวหน้าของสังคมหนึ่งไปคร่าเอาคนของอีกสังคมหนึ่งมาใช้งานอย่างสัตว์พาหนะ สังคมที่มีชัยมากก็มีทาสมากเป็นกำลังใช้รบกับสังคมที่อ่อนแอกว่า สังคมนั้นก็ขยายใหญ่โตขึ้นทุกที ครั้นต่อมาเมื่อสังคมทาสได้พัฒนาไปเป็นสังคมศักดินาหรือสังคมส่วย ซึ่งหัวหน้าสังคมได้รับยกย่องเป็นเจ้าใหญ่มีอิทธิพลมากขึ้นทุกทีนั้น ก็ยิ่งถือว่าที่ดินและสรรพสิ่งทั้งหลายรวมทั้งคนและสัตว์เป็นทรัพย์สินของตน ดังปรากฏในกฎหมาย “ตราสามดวง” ตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาว่า “ที่ดินทั้งหลายในแขวงกรุงศรีอยุธยาเป็นของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโดยพระบรมเดชานุภาพ” ส่วนทาสนั้นถือว่าเป็นทรัพย์สินหนึ่งในจำพวกทรัพย์สินที่เรียกว่า “วิญญูณกทรัพย์” การรวมชาติเล็กเข้ากับชาติที่มีกำลังมากกว่านั้นเป็นไปโดยวิธีที่ชาติที่มีกำลังมากกว่าทำการโจมตีรบพุ่งเอามาเป็นวิธีสำคัญ รองลงไปใช้วิธีคุกคามให้ชาติที่เล็กกว่าเกรงขามยอมมาเป็นเมืองขึ้น ส่วยส่วยหรือบรรณาการเป็นคราวๆ ในยุโรปยังมีการเอาแคว้นที่อยู่ใต้อำนาจของชาติใหญ่ว่านั้นเป็นสินเดิม หรือเป็นของขวัญให้แก่คู่บ่าวสาว

ที่สมรสกัน วิถีรวมชาติต่างๆ เข้าเป็นชาติหนึ่งชาติเดียวกันเช่น
 วิถีระบบศักดินานั่น ราษฎรของชาติที่ถูกรวมกับชาติใหญ่ไม่มีเสียง
 เห็นชอบหรือไม่เห็นชอบด้วย ก็สุดแท้แต่หัวหน้าของตน

ดังนั้น ในความรู้สึกรของราษฎรจึงยังมีการรักปิตุภูมิท้องถิ่น
 อยู่ มากบ้างน้อยบ้าง ตามความชำนาญแห่งการรวมเป็นเอกภาพ
 เดียวกันกับชาติที่มีอำนาจเหนือ

๓. เมื่อกลุ่มต่างๆ ภายในชาติหนึ่งๆ ยังมีจิตสำนึกรักปิตุภูมิ
 ท้องที่ของแต่ละกลุ่มชนอยู่ ซึ่งอาจเบาบางเพราะการล่องเลยมา
 หลายสิบหลายร้อยศตวรรษ และอาจเหนียวแน่นถ้าการรวมกับ
 ชาติอื่นเพียงไม่กี่ชั่วคน และเหนียวแน่นยิ่งขึ้นถ้าท้องถิ่นนั้นๆ มี
 ภาษาพูดของตนโดยเฉพาะต่างกับภาษาของชนชาติส่วนข้างมาก และ
 ถ้ามีทั้งภาษาและศาสนาที่แตกต่างกันกับชนส่วนข้างมากของชาติ
 ก็ยิ่งเหนียวแน่นมาก ซึ่งถ้าเราจะติดตามข่าวการต่อสู้ภายในชาติ
 หนึ่งๆ ในโลกนี้ ก็จะพบว่า มีหลายชาติที่ประสบปัญหาการรักษา
 ความเป็นเอกภาพของชาติ

ในประเทศไทยเรานั้น ข่าวสารทางราชการที่เปิดเผยแล้ว
 ซึ่งหนังสือพิมพ์บางฉบับได้นำลงเกี่ยวกับการต่อสู้ทางอาวุธใน
 ประเทศไทยนั้น ซึ่งมีทั้งฝ่ายที่ไม่ปรากฏว่าต้องการแยกดินแดน
 ไทยและมีฝ่ายที่ต้องการแยกดินแดนไทยออกเป็นอีกรัฐหนึ่ง เช่น
 เมื่อประมาณไม่กี่เดือนมานี้ ทางราชการแถลงใจความว่า มีคนไทย
 เชื้อชาติมลายูเป็นลูกชายของตวนกูโมหะยิดดิน ที่สืบเชื้อสายจาก
 ราชานแห่งปัตตานี ได้เป็นหัวหน้าทำการต่อสู้เพื่อแยกดินแดนส่วน

หนึ่งทางปักชำได้ตั้งขึ้นเป็นรัฐอิสระ หรือรวมเป็นสหพันธรัฐกับรัฐต่างๆ แห่งมลายูตะวันออก ถ้าเราถอยหลังไปพิจารณาช่วงภายหลังรัฐประหารในประเทศไทยปี ค.ศ. ๑๙๔๗ (๘ พ.ย. ๒๔๘๐) ก็เคยมีคดีที่รัฐบาลสมัยนั้นได้จับกุมอดีตผู้แทนราษฎรชาวอีสานหลายคนมาฟ้องศาลฐานกบฏแยกดินแดน ศาลพิจารณาแล้วไม่มีมูลความจริงจึงตัดสินยกฟ้อง แต่ถ้าถอยหลังไปอ่านประวัติศาสตร์รัชกาลที่ ๓ ซึ่งเป็นเวลา ๑๕๐ ปีมานี้ ก็จะทราบว่าเจ้าอนุแห่งเวียงจันทน์ซึ่งสืบสายจากพระราชบิดาแห่งกรุงศรีรัตนาคณหุตได้ทำการยึดดินแดนอีสานเพื่อเอาไปรวมกับดินแดนลาว พื้นอาณาจักรศรีรัตนาคณหุตขึ้นมาอีก

ในรัชกาลที่ ๕ ก็มีกรณี “ผีบุญผีบ้า” ในภาคอีสาน กรณีเงี้ยวในภาคพายัพ กรณีราชาแห่งปัตตานีชื่ออับดุลกาเด ซึ่งถูกย้ายไปกักตัวอยู่พิษณุโลก แต่เมื่อได้โปรดเกล้าให้กลับปัตตานีแล้วก็คิดแยกดินแดนอีก ในสมัยรัชกาลที่ ๖ จึงส่งทหารรักษาวังจากนครศรีธรรมราชไปปราบ แต่อับดุลกาเด หนีไปลี้ภัยในกัณฑ์แล้วต่อมาได้ตาย ณ ที่นั่น ส่วนทายาทชื่อ ดวนกู โมหะยิดดิน นั้น ภายหลังอภิวณัน พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้เข้ามากรุงเทพฯ แสดงความจำนงขออยู่ร่วมในสยามต่อไป เพราะเห็นว่าสยามมีระบบรัฐธรรมนูญเป็นที่พอใจแล้ว แต่ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ได้เล็ดลอดเดินทางไปถึงอินเดียของอังกฤษ เสรีไทยคนหนึ่งได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ที่กรุงเดลีมีชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งเลี้ยงเป็นเกียรติแก่ดวนกูผู้นี้และดื่มให้พรว่า “Long Live the King

of Pattani” ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อสยามได้กลับมา มีประชากรไปโดยสมบูรณ์อีก ตวนกูผู้นี้ก็แสดงภักดีต่อสยาม แต่ ภายหลังรัฐประหาร พ.ศ. ๒๔๙๐ เกิดกรณีที่ครูศาสนาอิสลาม ปิดตานิบางคนถูกตำรวจจับแล้วหายตัวไปโดยมีผู้รู้เห็นว่าถูก เอาตัวไปถ่วงทะเลตาย ตวนกูผู้นี้เลยไม่ยอมกลับมาเมืองไทย โดยตั้งถิ่นฐานถาวรอยู่ในกลันตัน

แม้ว่ารัฐบาลของตวนกูอับลราห์มันและอับลราซัค แห่งมาเลเชีย จะได้แถลงว่าไม่ต้องการเอาดินแดนไทยที่มีชน เชื้อชาติมลายูเป็นส่วนมากไปรวมกับมาเลเชีย ซึ่งข้าพเจ้าก็เชื่อว่า ท่านทั้งสองมีเจตนาริสุทธ์เช่นนั้น แต่มีข้อที่น่าสังเกตสำหรับ ทายาทแห่งอดีตราชาบางคนได้ไปอาศัยอยู่ในรัฐตะวันออกแห่ง มาเลเชีย บางคนอยู่อย่างสงบแต่บางคนเคลื่อนไหว โดยมีผู้ให้ ความเห็นว่าสุลต่านหรือราชาแห่งรัฐต่างๆ ที่เคยรวมอยู่กับไทย ในอดีต เช่น เคาห์ (ไทรบุรี) ปลิส กลันตัน ตรังกานุ นั้นได้ รับเลือกเป็นพระราชธิบดีองค์ละ ๕ ปีมาแล้ว ตามระบอบ ปกครองของสหพันธรัฐมาเลเชีย

สมัยที่วิทยุกรมประชาสัมพันธ์ไทยได้ตอบกับวิทยุพนมเปญ อย่างรุนแรงเรื่องเขตแดนนั้น วิทยุพนมเปญเคยอ้างว่าเขมรปัจจุบัน ก็เป็นทายาทของขอมที่เขาเรียกตัวเองว่า “ขะแมร์” และอ้างว่า มีคนเขมรอยู่ในไทยบริเวณติดต่อกับกัมพูชาที่พูดได้แต่ภาษา เขมรหรือพูดภาษาเขมรและไทยประมาณ ๒ ล้าน ๕ แสนคน เขาได้เรียกร้องให้คนเชื้อชาติเขมรนับถือกษัตริย์เขมร

เรื่องต่างๆ ข้างบนนี้เราต้องสังเกตไว้เพื่อหาทางที่ถูกต้องป้องกันมิให้เรื่องขยายตัวไป เพื่อรักษาความเป็นเอกภาพของชาติไว้

๔. ขอให้เราศึกษาวิธีการต่างๆ ที่ประเทศต่างๆ รักษาเอกภาพไว้คือ

๔.๑ วิธี อังกฤษ สวีเดน เนเธอร์แลนด์ ดังที่ได้ยกเป็นอุทาหรณ์ในข้อ ๑ นั้น ก็จะเห็นได้ว่ามิใช่ความผิดของพระราชบิดาที่รักษาความเป็นเอกภาพของชาติไว้ไม่ได้ แต่เป็นเพราะความรักปิตุภูมิท้องถิ่นอย่างแรงกล้าของกลุ่มชนในท้องถิ่นนั้นเอง และที่สำคัญคือรัฐบาลของชนส่วนข้างมากในชาตินั้นๆ ไม่คำนึงให้เพียงพอถึงความรู้สึกรักปิตุภูมิท้องถิ่นของแต่ละกลุ่มชนว่ามีมากมายเหนียวแน่นขนาดไหน ผลจึงบังเกิดขึ้นตามธรรมชาติแห่งการรักปิตุภูมิท้องถิ่น

๔.๒ วิธีเผด็จการแบบนาซีหรือฟาสซิสต์หรือมิลิแทริสต์ ซึ่งเป็นไปได้ชั่วคราว เช่น ฮิตเลอร์ใช้กำลังรวมคนออสเตรียที่เป็นเชื้อชาติเยอรมันเข้ากับอาณาจักรเยอรมันครั้งที่ ๓ ก็ไม่ทำให้ชาวออสเตรียหมดความรักปิตุภูมิท้องถิ่นของตนไปได้ จึงได้คืนบรรดาสถาปนาเพื่อตั้งเป็นชาติเอกเทศจากเยอรมัน มุสโสลินีใช้วิธีบังคับให้ชนในดินแดนที่โอนมาเป็นของตนภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ อาทิ ส่วนหนึ่งของแคว้นตีโรล ซึ่งพลเมืองเป็นเชื้อชาติเยอรมันนั้นต้องเรียนหนังสืออิตาเลียนและพูดภาษาอิตาเลียน ชาวตีโรลคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนข้าพเจ้าในมหาวิทยาลัยปารีสเล่า

ให้ข้าพเจ้าฟังว่า เวลากลางวันชาติโรตต้องพูดภาษาอิตาเลียน แต่ตอนกลางคืนปิดประตูบ้านแล้วพูดภาษาเยอรมันภายในครอบครัว ซึ่งทำให้เขาเบิกบานสำราญใจยิ่งนัก พวกลัทธิทหารญี่ปุ่นเมื่อเอาดินแดนภาคอีสานของจีน (แมนจูเรีย) ตั้งเป็นรัฐแมนจูก็วะขึ้น โดยรวมหลายเชื้อชาติในเขตนั่น เช่น แมนจู และบางส่วนของมองโกล เกาหลี ฮั่น (จีน) ฯลฯ แล้วเอาอดีตจักรพรรดิจีน “ปูยี” เป็นจักรพรรดิแห่งรัฐใหม่เพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งเอกภาพ แต่ก็ไม่สามารถทำลายจิตใจรักปิตุภูมิท้องถิ่นของชนชาติต่างๆ ในเขตนั่นได้ แม้แต่ชนชาติแมนจูเองก็ต่อต้านจักรพรรดิปูยี ดังปรากฏในคำวิจารณ์ตนเองของคนผู้นี้แล้ว

๔.๓ วิสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งพลเมืองประกอบด้วยชนชาติพูดภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี โดยแยกออกเป็นแขวงๆ (Canton) ซึ่งแต่ละแขวงมีสิทธิปกครองตนเอง ใช้ภาษาของตนเองแล้วรวมกันเป็นสมาพันธรัฐ มีรัฐบาลกลางเดียวกัน ก็ไม่ปรากฏว่ามีชนชาติใดในสวิตเซอร์แลนด์ดินรนปลื้กตนออกมาตั้งเป็นชาติเอกเทศต่างหาก

๔.๔ วิธีประชิปโดยตามหลักที่ประธานาธิบดีลินคอล์นให้ไว้คือ การปกครองโดย “รัฐบาลของราษฎร โดยราษฎร เพื่อราษฎร” ถ้าทำตามนี้ได้จริงเอกภาพของชาติก็เป็น “เอกภาพของราษฎร โดยราษฎร เพื่อราษฎร” เป็นความเต็มใจของราษฎรเองที่รักษาเอกภาพของชาติ จึงเป็นการรักษาเอกภาพของชาติให้มั่นคงได้ วิธีประชิปโดยดั่งกล่าวนี้นี้เป็นการนำไป

สู่รากฐานแห่งจิตสำนึกของมนุษย์ ที่จะให้มีความรู้สึกในการต้องการเอกภาพของชาติ แม้จะตั้งต้นจากโครงร่างเบื้องต้นของสังคมก่อน คือมีระบอบการเมืองดังกล่าวมาแล้ว รัฐบาลแห่งระบอบนั้นก็ดำเนินการแก้ไขสมุฏฐานของสังคมคือสภาพเศรษฐกิจ ให้ราษฎรทั่วหน้ามีความกินดีอยู่ดีทั่วกัน ราษฎรก็ย่อมเห็นคุณประโยชน์ที่ตนได้รับในการรักษาเอกภาพกับชนชาติต่างๆ ที่รวมกันเข้าเป็นชาติอันหนึ่งอันเดียวกัน

การรักษาเอกภาพของชาติโดยอาศัยทางจิตที่ปราศจากรากฐานทางเศรษฐกิจและการเมืองประชาธิปไตยของราษฎร ก็เท่ากับอาศัยการลอยไปลอยมาในอากาศ ซึ่งอาจหล่นลงหรือไปสู่วากศนอกพิภพ มนุษย์อยู่ได้ด้วยคามมีปัจจัยดำรงชีพและมีระบอบการเมืองประชาธิปไตยที่ให้สิทธิมนุษยชน ผู้ที่อาศัยสภาพทางจิตโดยไม่กังวลถึงสภาพทางเศรษฐกิจ ก็เพราะเขาเองมีความสมบูรณ์หรือมีพอกินพอใช้ในทางเศรษฐกิจอยู่แล้ว แต่คนส่วนมากที่ยังขาดปัจจัยดำรงชีพอยู่นั้นย่อมมีจิตในทางค้นคว้าหาชีวิตปัจจัยในทางที่ชอบพร้อมด้วยสิทธิมนุษยชน พวกเขาอาจถือสภาพทางจิตอย่างเดียวตามการโฆษณาไปได้เพียงชั่วคราว แต่เมื่อรอคอยผลแห่งวิธีนั้นชั่วกาลหนึ่งแล้ว ไม่เห็นผลว่าได้ช่วยความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจและสิทธิมนุษยชนของเขาแล้ว เขาก็อาจไปถือสภาพทางจิตชนิดอื่นที่เขาเห็นว่าอาจช่วยความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจและสิทธิมนุษยชนของเขาที่ดีกว่าก็เป็นได้ นักปราชญ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า ความคิดของคนเจ้าของกลุ่ตต่างกับคนที่อยู่กระท่อม ●

ดับไฟใต้

โดย สุพจน์ ด้านตระกูล

ปัญหาชายแดนภาคใต้ได้ปะทุขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อโรงเรียนประถมศึกษาถูกเผาทำลายไปถึง ๓๓ โรง ณ ท้องที่ ๓ จังหวัด คือ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๖ และติดตามมาด้วยเหตุร้ายอื่นๆ อีกมากมายรวมถึงการปะทะกันด้วยอาวุธระหว่างเจ้าหน้าที่บ้านเมืองกับฝ่ายตรงข้ามที่ทางราชการไทยให้สมญานามว่า ข.จ.ก. (ขบวนการโจรก่อการร้าย)

เหตุการณ์ชายแดนภาคใต้ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก แต่ได้เกิดขึ้นมาแล้วหลายครั้งหลายหนอย่างต่อเนื่องตามเวลาที่เหมาะสม (ที่จะทำการ) รุนแรงบ้าง ไม่รุนแรงบ้าง

จนกระทั่งวันนี้ปัญหาชายแดนภาคใต้ก็ยังไม่ได้รับการคลี่คลายและแก้ไข จึงคงยังเป็นปัญหาคอยวันเวลาที่จะปะทุขึ้นอีกในวันเวลาที่เหมาะสม (ที่จะทำการ) ต่อไปตราบนานเท่าที่ปัญหายังไม่ได้รับการแก้ไข

ที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองกำลังสืบทอดฝีมือเพลิงเพื่อเอามา
ลงโทษตามกฎหมายและตามโล่ล่า ข.จ.ก. อยู่ นั่นหาใช่เป็นการ
แก้ไขปัญหาและยุติปัญหาไม่ เพราะถึงแม้ว่าทางการบ้านเมือง
จะสามารถนำมือเพลิงมารับโทษทัณฑ์ได้และประสบความสำเร็จ
ในการโล่ล่า ข.จ.ก. แต่นั่นก็จะเป็นแต่เพียงปรากฏการณ์ชั่วคราว
เท่านั้น เมื่อเวลาที่เหมาะสมมาถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นก็จะ
เกิดขึ้นอีก และแม้ว่าทางราชการจะพยายามปรับปรุงการบริหาร
ราชการชายแดนภาคใดอย่างใดก็ตาม แต่ก็เป็นการปรับปรุงภายใต้
โครงสร้างของระบอบการปกครองเก่า คือ ระบอบเผด็จการรัฐสภา
หรือธนธิปไตย จึงไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหาและยุติปัญหาชายแดน
ภาคใดได้อย่างเด็ดขาด

ปัญหาชายแดนภาคได้รวมทั้งปัญหาอื่นๆ อีกมากมายจะ
สามารถแก้ไขให้ตกไปได้ ก็ด้วยการเปลี่ยนโครงสร้างของสังคม
หรือระบอบการปกครองเผด็จการให้เป็นระบอบประชาธิปไตย
และมีแต่การสถาปนาระบอบประชาธิปไตยให้ปรากฏเป็นความจริง
ขึ้นมา จึงจะสามารถดับไฟได้หรือแก้ไขปัญหามาภาคใดและปัญหา
อื่นๆ อีกมากมายให้สำเร็จลุล่วงไปได้ หนทางอื่นหาไม่มี มีแต่
หนทางประชาธิปไตยหนทางเดียวเท่านั้นที่จะดับไฟได้ได้และ
แก้ไขปัญหาของชาติได้

อาจมีคนสงสัยและบางที่อาจเถียงว่า ปัจจุบันนี้ประเทศไทย
ก็ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยอยู่แล้ว มีการเลือกตั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง ทางราชการ

ได้ประกาศเชิญชวนให้ประชาชนไปเลือกตั้ง ใช้คำโฆษณาว่า รักประชาธิปไตยต้องไปเลือกตั้ง โดยเน้นว่าหัวใจของระบอบประชาธิปไตยอยู่ที่การเลือกตั้ง และในหนังสือแบบเรียน สังคมศึกษาทุกระดับชั้นก็ได้เน้นระบอบประชาธิปไตยอยู่ที่การเลือกตั้ง ถ้าระดับมหาวิทยาลัยก็จะเน้นที่สิทธิและเสรีภาพ รวมเข้าไปด้วย นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันคือ นายชวน หลีกภัย ก็ได้โฆษณาชวนเชื่ออยู่เสมอเมื่อพูดถึงระบอบประชาธิปไตยว่าท่านเชื่อมั่นในระบบรัฐสภา นั่นก็หมายถึงว่าการเลือกตั้งคือระบอบประชาธิปไตยนั่นเอง

นับเป็นความเข้าใจผิดและสอนกันผิดๆ เป็นเวลานานมาแล้ว ที่ไปเน้นการเลือกตั้งว่าเป็นหัวใจของระบอบประชาธิปไตย จึงเปิดโอกาสให้ระบอบเผด็จการครอบงำเมืองไทยมาเป็นเวลานาน กลุ่มเผด็จการกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้ากุมอำนาจรัฐในนามของประชาธิปไตย จนมาถึงกลุ่มเผด็จการที่นำโดยนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน ไม่ว่ากลุ่มเผด็จการนั้นๆ จะเข้ากุมอำนาจรัฐโดยระบบรัฐสภาหรือวิธีรัฐประหาร ก็มีค่าเป็นศูนย์เท่าเทียมกัน คือไม่สามารถแก้ไขปัญหาของชาติได้เท่าเทียมกัน นอกจากจะไม่สามารถแก้ไขปัญหาของชาติได้แล้ว ยังเป็นการสร้างปัญหาให้กับชาติเพิ่มมากขึ้นตามวันเวลาของการกุมอำนาจรัฐของกลุ่มเผด็จการนั้นๆ ดังที่ประชาชนชาวไทยได้พบเห็นกันมาแล้วและที่กำลังได้พบเห็นกันอยู่ในเวลานี้

จากการที่ระบอบเผด็จการปัจจุบันที่เข้ากุมอำนาจรัฐโดยระบบรัฐสภา เราจะขอเรียกสั้นๆ ว่าระบอบเผด็จการรัฐสภาที่โฆษณาหลอกลวงให้ประชาชนเข้าใจผิดว่าเป็นระบอบประชาธิปไตย แต่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาของชาติของประชาชนให้สัมฤทธิ์ผลได้แม้ปัญหาเดียว จึงทำให้ประชาชนเข้าใจผิดว่าระบอบประชาธิปไตยไม่สามารถแก้ไขปัญหอะไรได้ จึงทำให้ประชาชนมีนาคต่อระบอบประชาธิปไตย และโยยหาวิญญูณของสฤษดิ์ ซึ่งนับเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริง จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องรู้จักกับระบอบประชาธิปไตยตัวจริง

คำว่า ประชาธิปไตย เป็นคำบาลีสองคำผสมกันคือ คำประชา (ชน) กับ อธิปไตย (ความเป็นใหญ่ยิ่ง) แปลเป็นภาษาไทยเอาใจความว่า “ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน” หรือที่ธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว (ฉบับวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๔๗๕) ระบุไว้ในมาตรา ๑ ของธรรมนูญฉบับนั้นว่า “อำนาจสูงสุดของประเทศนั้นเป็นของราษฎรทั้งหลาย” ซึ่งก็ตรงกับภาษาบาลีว่าประชาธิปไตยนั่นเอง

ธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว ๒๔๗๕ จึงเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกและฉบับเดียวที่ประกาศอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาถึงการปกครองของสยามประเทศว่าเป็นระบอบประชาธิปไตย ที่เรียกเป็นภาษาไทยแท้แต่โบราณว่า “อำนาจสูงสุดของประเทศนั้นเป็นของราษฎรทั้งหลาย” และซึ่งตรงกับภาษาไทยสมัยใหม่ว่า “ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน”

นี่คือความหมายของคำว่าประชาธิปไตย

แต่คำว่าอำนาจสูงสุดของประเทศหรือเป็นใหญ่ในแผ่นดิน หรืออธิปไตย ในระบอบประชาธิปไตยนั้น มีขอบเขตแค่ไหน

ขอบเขตอย่างแคบได้แบ่งอำนาจสูงสุดของประเทศออกเป็น ๓ อำนาจ คือ อำนาจนิตินบัญญัติ อำนาจบริหาร และ อำนาจตุลาการ ซึ่งหมายถึงกระบวนการใช้อำนาจของประชาชน ตามวิถีทางประชาธิปไตย หรือนัยหนึ่งเป็นกระบวนการใช้อำนาจของพระมหากษัตริย์ตามระบอบราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตย

ขอบเขตอย่างกว้างได้แบ่งอำนาจสูงสุดตามโครงสร้างของ สังคม คือ เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึง ประชาชนมีอำนาจสูงสุดทางเศรษฐกิจ มีอำนาจสูงสุดทางการเมือง และมีอำนาจสูงสุดทางวัฒนธรรม ตามระบอบประชาธิปไตย

เรากำลังพูดถึงอำนาจสูงสุดของประเทศเป็นของราษฎรทั้งหลายหรือประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดินตามระบอบประชาธิปไตย จึงต้องหมายถึงอำนาจสูงสุดที่มีขอบเขตอย่างกว้าง นั่นคือ

ราษฎรมีอำนาจสูงสุดในทางเศรษฐกิจ หรือประชาชน เป็นใหญ่ในทางเศรษฐกิจ

ราษฎรมีอำนาจสูงสุดในทางการเมือง หรือประชาชน เป็นใหญ่ในทางการเมือง

ราษฎรมีอำนาจสูงสุดในวัฒนธรรม หรือประชาชนเป็น ใหญ่ในวัฒนธรรม

ส่วนอำนาจสูงสุดของประเทศในขอบเขตอย่างแคบนั้น เป็นกระบวนการใช้อำนาจของประชาชนตามวิถีทางประชาธิปไตย ดังกล่าวแล้ว (ไม่ใช่อำนาจสูงสุดของประเทศตามระบอบประชาธิปไตย)

ปัญหาสำคัญของบ้านเราที่ไม่สามารถสถาปนาระบอบประชาธิปไตยขึ้นมาได้ ก็เพราะไปสับสนยึดเอากระบวนการใช้อำนาจของประชาชนตามวิถีทางประชาธิปไตยที่เรียกว่าอำนาจอธิปไตยทั้งสาม (อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร อำนาจตุลาการ) มาเป็นตัวระบอบประชาธิปไตย โดยไม่ได้ทำความเข้าใจในโครงสร้างของสังคม จึงทำให้ไม่เข้าใจระบอบประชาธิปไตย และแม้แต่คำว่าโครงสร้างของสังคมนักการเมืองส่วนใหญ่ของบ้านเรา ก็มักจะเข้าใจไม่พ้นขอบเขตของระบบบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งมันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของโครงสร้างทางการเมืองเท่านั้น นักการเมืองบ้านเรา (ไม่ได้หมายความว่าผู้แทนราษฎรแต่หมายถึงคนทั้งหลายที่เคลื่อนไหวการเมือง) ส่วนใหญ่เป็นหลวงรอบรู้กิจ คือรู้สารพัดอย่าง แต่ไม่รู้การเมืองเลย บ้านเมืองจึงย่ำแย่กันอยู่อย่างนี้

จากกระบวนการใช้อำนาจของประชาชน (อำนาจอธิปไตย) นำไปสู่การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจึงเป็นหนึ่งในกระบวนการใช้อำนาจของประชาชนตามวิถีทางประชาธิปไตย การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจึงเป็นแต่เพียงวิธีการประชาธิปไตยเท่านั้น หากให้ตัว

ระบอบประชาธิปไตยไม่ ตัวระบอบประชาธิปไตย คือความมีอำนาจสูงสุดของประชาชนในโครงสร้างทั้งสามของสังคม ดังกล่าวข้างต้น

ดังนั้น เราจะต้องไม่สับสนและไม่เอามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างวิธีการประชาธิปไตยกับระบอบประชาธิปไตย และโดยที่วิธีการขึ้นกับระบอบ

ดังนั้น การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อันเป็นวิธีการ) ภายใต้ระบบการปกครองระบอบใดก็จะได้รับรัฐสภาและรัฐบาลเป็นไปตามระบอบนั้น

การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรภายใต้ระบอบเผด็จการก็จะได้รับรัฐสภาและรัฐบาลเผด็จการ อย่างเช่นเวียตนามใต้สมัยโงดินเดียมและสมัยต่อๆ มาในระหว่างสงครามรุกรานของอเมริกาต่ออินโดจีน ซึ่งได้จัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวาระไม่ได้ขาด แต่ก็ไม่ได้ทำให้รัฐสภาและรัฐบาลภายใต้การเลือกตั้งของระบอบเผด็จการโงดินเดียมกลายเป็นรัฐบาลประชาธิปไตยไปได้

ในฟิลิปปินส์สมัยการปกครองของมาร์กอสก็เช่นกัน มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวาระไม่ได้ขาด แต่ก็ไม่ได้ทำให้รัฐสภาและรัฐบาลมาร์กอสเป็นประชาธิปไตยไปได้ คงเป็นรัฐสภาและรัฐบาลเผด็จการตามระบอบเผด็จการของมาร์กอสนั่นเอง

และยังมีรัฐบาลในระบอบเผด็จการอีกหลายประเทศที่ได้จัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวาระอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งประเทศไทยเราด้วย แต่ก็ไม่ได้ทำให้ประเทศนั้นๆ เป็นประชาธิปไตยไปได้ หากยังคงอยู่ในระบอบเผด็จการที่เรียกว่าเผด็จการรัฐสภา

ต่อเมื่อใดที่ระบอบประชาธิปไตยได้ถูกสถาปนาขึ้นแล้วเท่านั้น การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จึงจะได้รัฐสภาและรัฐบาลประชาธิปไตย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นแต่วิธีการ (ประชาธิปไตย) เท่านั้น ไม่ใช่ตัวระบอบประชาธิปไตย การเลือกตั้งภายใต้ระบอบไหนผลที่ออกมาก็เป็นไปตามระบอบนั้น

การเลือกตั้งภายใต้ระบอบเผด็จการ ผลที่ออกมาจะได้รัฐสภาและรัฐบาลเผด็จการ

การเลือกตั้งภายใต้ระบอบประชาธิปไตย ผลที่ออกมาจะได้รัฐสภาและรัฐบาลประชาธิปไตย

ก็เช่นเดียวกับแม่พิมพ์ขนมม้า จะเอาแป้งอะไรใส่ลงไปก็จะออกมาเป็นขนมม้าอยู่วันยังค่ำ แต่ถ้าต้องการขนมรังผึ้งก็มีอยู่ทางเดียวคือเปลี่ยนแม่พิมพ์ให้เป็นแม่พิมพ์ขนมรังผึ้งเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยการเปลี่ยนแป้ง และในทำนองเดียวกันถ้าต้องการระบอบประชาธิปไตย ก็มีแต่เปลี่ยนระบอบเผด็จการให้เป็นประชาธิปไตยเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยการเลือกตั้งเพื่อเฟ้นหาคนดีไป

ครองเมือง เพราะถึงแม้ว่าจะได้คนดีขนาดนายชวน หลีกภัย มาครองเมือง แต่เมื่ออยู่ในระบอบเผด็จการ นายชวนก็ต้องเผด็จการไปตามระบอบนั้น ที่เรียกว่าเผด็จการรัฐสภา และแก้ไขปัญหอะไรไม่ได้ ดังที่เป็นอยู่ในขณะนี้

ดังนั้น ที่นายชวน หลีกภัย พูดอยู่เสมอว่าเชื่อมั่นในระบบรัฐสภา นั่นก็คือเชื่อมั่นในระบอบเผด็จการนั่นเอง

มีแต่การเลือกตั้งภายใต้ระบอบประชาธิปไตยจึงจะได้รัฐสภาและรัฐบาลประชาธิปไตย

ดังนั้นถ้าต้องการรัฐสภาและรัฐบาลประชาธิปไตยก็ต้องเปลี่ยนระบอบเผด็จการให้เป็นระบอบประชาธิปไตยเท่านั้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเลือกตั้งไม่ได้หมายความว่าป็นระบอบประชาธิปไตยเสมอไป แต่ระบอบประชาธิปไตยจะต้องมีการเลือกตั้งอย่างแน่นอน

ดังกล่ามาแล้วว่าโครงสร้างของสังคมคือ เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม โดยเศรษฐกิจเป็นโครงสร้างพื้นฐาน ส่วนการเมืองและวัฒนธรรมเป็นโครงสร้างเบื่องบน

ชนชั้นใดกุมอำนาจโครงสร้างพื้นฐานคือเศรษฐกิจ ชนชั้นนั้นก็จะได้กุมโครงสร้างเบื่องบนคือการเมืองและวัฒนธรรม

ในยุคทาสเจ้าทาสเป็นผู้กุมอำนาจโครงสร้างพื้นฐานคือเศรษฐกิจ การเมืองและวัฒนธรรมอันเป็นโครงสร้างเบื่องบนก็อยู่ในกำมือเจ้าทาส

ในยุคศักดินา เจ้าศักดินาเป็นผู้กุมอำนาจโครงสร้างพื้นฐานคือเศรษฐกิจ การเมืองและวัฒนธรรมอันเป็นโครงสร้างเบื้องต้นก็ตกอยู่ในอำนาจของเจ้าศักดินา

ในยุคทุนนิยมปัจจุบันนายทุนเป็นผู้กุมอำนาจโครงสร้างพื้นฐานคือกุ่มเศรษฐกิจ การเมืองและวัฒนธรรมอันเป็นโครงสร้างเบื้องต้นก็ตกอยู่ในกำมือของนายทุนด้วยเช่นกัน ที่เรียกว่าประชาธิปไตยโดยเจ้าสมบัติ และวัฒนธรรมทุนนิยมดังที่เป็นอยู่ในบ้านเมืองของเราในเวลานี้

ในการเปลี่ยนแปลงของสังคม เริ่มต้นจากการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างพื้นฐานคือเศรษฐกิจ อันเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปเองตามกฎธรรมชาติอยู่นอกเหนือเจตจำนงของมนุษย์ แล้วจึงนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและวัฒนธรรมอันเป็นโครงสร้างเบื้องต้น ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปตามเจตจำนงของมนุษย์

การเปลี่ยนแปลงของสังคมดังกล่าว เป็นไปในสองวิถีทางไม่วิถีทางใดก็วิถีทางหนึ่ง คือวิถีทางวิวัฒน (Evolution) กับวิถีทางอภิวัฒน (Revolution)

กล่าวคือ เมื่อใดที่โครงสร้างเบื้องต้นคือการเมือง ได้เป็นอุปสรรคต่อกระบวนการพัฒนาการทางเศรษฐกิจ (อันเป็นโครงสร้างพื้นฐาน) และขัดขวางกระบวนการพัฒนาการทางเศรษฐกิจแล้ว สังคมนั้นก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ จะต้องเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน

ปัญหาอยู่ที่ว่าจะเปลี่ยนแปลงไปโดยวิธีวิวัฒน์หรือวิวัฒน์ก็ขึ้นอยู่กับผู้กุมอำนาจการเมืองอยู่ในเวลานั้น

กล่าวคือ ถ้าผู้กุมอำนาจการเมืองมีความรู้ความเข้าใจในวิวัฒนาการของสังคม หรือความเป็นอนิจจังของสังคม ก็จะสามารถปรับเปลี่ยนการเมืองให้สอดคล้องและไม่เป็นอุปสรรคต่อกระบวนการพัฒนาการทางเศรษฐกิจ สังคมนั้นก็จะเข้าสู่วิวัฒน์และดำเนินการเปลี่ยนแปลงไปอย่างสันติ

แต่ถ้าหากผู้กุมอำนาจทางการเมืองไม่มีความรู้ความเข้าใจในวิวัฒนาการของสังคม หรือความเป็นอนิจจังของสังคม หรือแม้มีความรู้ความเข้าใจ แต่ดื้อรั้นถือทิฐิฐิมานะ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเหนือผลประโยชน์ส่วนรวม ไม่ยอมปรับเปลี่ยนการเมืองที่ล้าหลังอันเป็นโครงสร้างเบื่องบน ให้สอดคล้องกับกระบวนการพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่ก้าวหน้าอันเป็นโครงสร้างพื้นฐานแล้ว การเปลี่ยนแปลงของสังคมนั้นก็จะดำเนินไปตามวิถีวิวัฒน์อย่างไม่ต้องสงสัย แต่ที่จะไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไม่มีแน่

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเมื่อ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ เป็นการชี้ให้เห็นว่าจำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงเช่นนั้น จะมีคณะราษฎรหรือไม่มีคณะราษฎรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองก็ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

เพราะกระบวนการพัฒนาการทางเศรษฐกิจของสังคมไทยขณะนั้น ได้มีความขัดแย้งเกิดขึ้นแล้วกับระบอบการเมืองเผด็จการสมบูรณาญาสิทธิราชย์และระบบเศรษฐกิจศักดินาที่ล้าสมัย หรือ

ในทางกลับกัน ระบอบการเมืองเผด็จการสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และระบบเศรษฐกิจศักดินาที่ล้าหลังในขณะนั้น ได้เป็นอุปสรรคต่อการบวนการพัฒนาการทางเศรษฐกิจของระบบเศรษฐกิจทุนนิยม ที่เพิ่งแตกหน่ออ่อนขึ้นแล้วในสังคมไทย ที่เริ่มต้นมาตั้งแต่ปลายสมัยรัชกาลที่ ๔ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านทรงตระหนักพระทัยเป็นอย่างดี จึงได้มีพระราชปรารภเป็นการภายในกับข้าราชการระดับสูง ถึงการที่จะปรับเปลี่ยนระบอบเผด็จการสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แต่ก็ถูกข้าราชการระดับสูงเหล่านั้นที่มีทัศนคติและค่านิยมขัดขวาง การเปลี่ยนแปลงเมื่อ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ จึงต้องเป็นไปในวิถีสองวิถี

ท่านปรีดี พนมยงค์ ได้เขียนไว้ในหนังสือ “ความเป็นอนิจจังของสังคม” เกี่ยวกับกฎของความเปลี่ยนแปลงของสังคมว่าดังนี้

“ตามกฎธรรมชาตินั้น กายาพยพต้องสมานกับสสาร ดังนั้นถ้ากายาพยพของสังคม (ระบอบการเมือง-ผู้เขียน) เปลี่ยนล่าช้ากว่าความเป็นอยู่ทางชีวปัจจัยของสังคม (ระบบเศรษฐกิจ-ผู้เขียน) จนเนิ่นนานเกินสมควรแล้ว ธรรมชาติก็บังคับให้กายาพยพจำต้องสมานกับสสารจนได้ (ระบอบการเมืองสมานกับระบบเศรษฐกิจ-ผู้เขียน) คือเมื่อไม่ปฏิบัติตามวิถีวิวัฒนาการก็ต้องเป็นไปตามวิถีสองวิถี เช่น การเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ ต้องเป็นไปเช่นนั้น เพราะกายาพยพของสังคม (ระบอบการเมือง-ผู้เขียน) เปลี่ยนแปลงล่าช้าเกินสมควร

กว่าการเปลี่ยนแปลงทางชีวปัจจัยของสังคม (ระบบเศรษฐกิจ-ผู้เขียน) การเปลี่ยนระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของฝรั่งเศส ในปลายศตวรรษที่ ๑๘ ซึ่งต้องเป็นไปโดยวิถีวิวัฒน์ ก็เพราะ กายาพยพ (ระบอบการเมือง-ผู้เขียน) ของศักดินาไม่ยอม เปลี่ยนโดยวิถีวิวัฒน์ให้สมานกับสภาพความเป็นอยู่ทางชีวปัจจัย (ระบบเศรษฐกิจ-ผู้เขียน) ที่ก้าวหน้าไปมาก”

การเปลี่ยนแปลงของสังคมตามกฎหมายแห่งความเป็นอนิจจังนั้นมีแน่ ไม่ต้องสงสัย แต่จะเปลี่ยนโดยวิถีวิวัฒน์หรือวิถีวิวัฒน์ชนชั้นผู้ปกครองหรือผู้กุมอำนาจรัฐมีสิทธิ์เลือกได้ แต่จะเลือกไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ได้แน่

การเปลี่ยนแปลงของสังคมนั้น ถึงแม้ว่าเศรษฐกิจอันเป็นโครงสร้างพื้นฐานและเป็นตัวผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอันเป็นโครงสร้างเบื้องบนก็ตาม แต่ตัวชี้ขาดในการเปลี่ยนแปลงคืออำนาจทางการเมือง ไม่ว่าจะโดยวิถีวิวัฒน์หรือวิถีวิวัฒน์แล้วใช้อำนาจทางการเมืองยึดกุมอำนาจทางเศรษฐกิจ เพื่อใช้อำนาจทางเศรษฐกิจยึดกุมอำนาจทางการเมืองต่อไป

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเมื่อ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ ที่นำโดยคณะราษฎรนั้น การเปลี่ยนแปลงเป็นไปโดยวิถีวิวัฒน์และอำนาจทางการเมืองได้ถูกโอนจากกษัตริย์มาอยู่กับคณะราษฎร (ที่เป็นตัวแทนของราษฎรทั้งหลาย) แล้วก็ตาม แต่อำนาจทางเศรษฐกิจอันเป็นโครงสร้างพื้นฐาน (ของอำนาจ) ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าศักดินาและนายทุนที่พึ่งแตกหน่ออ่อน

เนื้อหาการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเช่นนี้ จึงเป็นแต่เพียงเปลี่ยนอำนาจของกษัตริย์ที่มีอยู่อย่างสิ้นพันธุ์ ไม่จำกัดมาเป็นการจำกัด ท่านปรีดีฯ เรียกการเปลี่ยนแปลงในขั้นนี้ว่าระบอบราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ ยังไม่ใช่ระบอบประชาธิปไตยที่คณะราษฎรต้องการ โดยเฉพาะไม่ใช่ระบอบประชาธิปไตยของระบบราชาธิปไตย

ระบบราชาธิปไตย (หมายถึงราชาธิปไตยตามโครงสร้างของสังคม) คือ เศรษฐกิจราชาธิปไตย การเมืองราชาธิปไตย และวัฒนธรรมราชาธิปไตย นี่คือสิ่งที่เรียกว่า **ระบบราชาธิปไตย**

ส่วนคำว่า **ระบอบราชาธิปไตย** หมายถึงเรื่องการปกครองตามระบบราชาธิปไตยดังกล่าวข้างต้น (เศรษฐกิจราชาธิปไตย การเมืองราชาธิปไตย และวัฒนธรรมราชาธิปไตย อันเป็นราชาธิปไตยรอบด้าน)

ฉะนั้น อย่าสับสนระหว่างระบอบ (Regime) กับระบบ (System)

บ้านเราสองคำนี้มักจะมั่วสับสนกันไปหมด บางทีก็เรียก **ระบอบราชาธิปไตย** ในความหมายของระบอบปกครอง (ซึ่งถูกต้อง) แต่บางทีก็เรียก **ระบบราชาธิปไตย** ในความหมายเดียวกันนี้ (ซึ่งไม่ถูกต้อง) ส่วนความหมายที่ถูกต้องของระบบราชาธิปไตย (เศรษฐกิจราชาธิปไตย การเมืองราชาธิปไตย วัฒนธรรมราชาธิปไตย) กลับไม่ค่อยจะรู้กัน

ทั้งนี้ก็เพราะอาจารย์สอนประชาธิปไตยหรือระบอบการปกครอง ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาหรือเรียนรู้จากประเทศทุนนิยมตะวันตก จึงรู้จักประชาธิปไตยในสองด้านเท่านั้น คือ ประชาธิปไตยในด้านการปกครอง ที่มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร มีรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งตามระบบรัฐสภาหรือระบบประธานาธิบดี มีการฟังเสียงข้างมาก ฯลฯ และประชาธิปไตยด้านสังคม (ที่อ้างสิทธิเสรีภาพเป็นหลักสำคัญ รวมทั้งความเสมอภาค และในปัจจุบันได้อ้างเอาคำสิทธิมนุษยชนพ่วงเข้าไปด้วย) แล้วรวมเรียกว่าระบอบประชาธิปไตยหรือระบบประชาธิปไตย ตามถนัดปากที่จะเรียก

จากการที่ประเทศตะวันตกมีความรู้และรับเอาระบอบประชาธิปไตยแต่เพียงสองด้านดังกล่าวนี้เท่านั้น จึงเปิดโอกาสให้ผู้ที่มิทุนมากฉวยใช้สิทธิและเสรีภาพตามระบอบนั้นตักตวงเอาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้อย่างเต็มที่ แล้วใช้อำนาจทางเศรษฐกิจเข้าควบคุมการเมือง เพื่อรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของกลุ่มผู้มีทุนมากต่อไป เช่นเดียวกับเจ้าพ่อทั้งหลายที่ใช้อำนาจเงินเพื่ออิทธิพลนักเลง แล้วใช้อิทธิพลทางนักเลงหาเงินต่อไป ท่านมธีทางวิทยาศาสตร์สังคม จึงเรียกระบอบประชาธิปไตยชนิดนี้ว่า ประชาธิปไตยเจ้าสมบัติ คือเป็นประชาธิปไตยที่อำนวยความสะดวกประโยชน์ให้แก่พวกนายทุน ส่วนประชาชนทั้งหลายถึงแม้ว่าจะมีเสรีภาพและเสมอภาค (ตามที่ตราไว้ในรัฐธรรมนูญ) แต่ก็ไม่ได้อะไรกับเสรีภาพของสุนัขจึงจอกในเล้าไก่ของมันเอง และ

ความเสมอภาคก็จะมีได้แค่ในเวลาหลับเท่านั้น ท่านบาเบฟ มีความเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยชนิดนี้ว่าเป็น -

“ประชาธิปไตยทางการเมืองโดยนิตินัย (การเลือกตั้งผู้แทนราษฎร-ผู้เขียน) เท่านั้น ไม่ใช่ประชาธิปไตยที่แท้จริง เพราะในทางพฤตินัย ผู้ใดมีทุนมากก็สามารถใช้สิทธิประชาธิปไตยได้มากกว่าคนมีทุนน้อยและผู้ยากจนไร้สมบัติ ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ต้องให้ปวงชนมีความเสมอภาคกันในทางปฏิบัติ ใน การนั้นก็จำเป็นต้องให้ปัจจัยการผลิตทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของสังคม (ประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ-ผู้เขียน)”

ท่านปรีดีฯ ได้พูดถึงความเป็นมาของบาเบฟไว้ในหนังสือ “เราจะต่อต้านเผด็จการได้อย่างไร?” ว่าดังนี้

“ท่านบาเบฟเป็นนักปฏิวัติชาวฝรั่งเศส เกิด ค.ศ. ๑๗๖๐ (ก่อนมาร์กซ์เกิด ๕๘ ปี) ก่อนอภิวัตน์ฝรั่งเศสปี ๑๗๘๙ บาเบฟทำงานเป็นเสมียนของเจ้าที่ดิน มีหน้าที่เร่งรัดให้ชาวนาเสียค่าเช่านา ให้เจ้าที่ดิน แต่โดยที่ท่านเห็นความไม่เป็นธรรมของระบบศักดินา ท่านจึงเข้าร่วมขบวนการอภิวัตน์ประชาธิปไตย ก่อนมาทำเนิรจัดตั้งสมาคมชื่อว่า “สมาคมของผู้เสมอภาค” และเตรียมทำรัฐประหารโค่นล้มรัฐบาล แต่ถูกจับและถูกตัดสินประหารชีวิตเมื่อปี ๑๗๙๓ ต่อมาในภายหลังเทศบาลกรุงปารีสได้ตั้งชื่อถนนสายหนึ่งว่าบาเบฟ เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่าน และสถาปนาให้ที่ดินจากโทรกาดโรไปยังเอตาล ก็ใช้ชื่อบาเบฟเป็นอนุสรณ์เช่นเดียวกัน

ดังกล่าวแล้วว่าจุดหมายของการเปลี่ยนแปลงเสมอ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ คือ การสถาปนาระบอบประชาธิปไตย ก้าวต่อไปของคณะราษฎร ภายหลังเข้ากุมอำนาจทางการเมืองแทน กษัตริย์ ก็คือเปลี่ยนอำนาจควบคุมการเศรษฐกิจที่ยังคงอยู่ใน อำนาจของเจ้าศักดินา และนายทุนที่เพิ่งแตกหน่ออ่อน ให้มาอยู่ใน อำนาจของประชาชน นั่นก็คือการสถาปนาประชาธิปไตยทาง เศรษฐกิจ (อันเป็นโครงสร้างพื้นฐานของสังคม) หลังจากที่ได้ อำนาจทางการเมืองแล้ว

ในการเปลี่ยนแปลงขั้นตอนนี้ คณะราษฎรได้มอบหมาย ให้ท่านปรีดีฯ ผู้มีความรู้ในเรื่องเศรษฐกิจเป็นอย่างดีเป็นผู้ร่าง เค้าโครงการเศรษฐกิจขึ้น ซึ่งท่านปรีดีฯ ได้ปรารภไว้ในร่างเค้า โครงการเศรษฐกิจของท่านตอนหนึ่งว่า

“การบำรุงความสุขสมบูรณ์ของราษฎรนี้ เป็นจุดประสงค์ อันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าในการทำการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ข้าพเจ้ามีปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงพระเจ้าแผ่นดินองค์เดียว มาเป็นหลายองค์ ซึ่งเป็นการปกครองแบบประชาธิปไตยแต่ เปลือกนอกเท่านั้น ข้าพเจ้ามุ่งต่อสาระสำคัญ คือ บำรุงความสุข สมบูรณ์ของราษฎร”

แต่ท่านปรีดีฯ ก็ทำไม่สำเร็จตามความตั้งใจ เพราะสมาชิก แห่งคณะราษฎรส่วนหนึ่งมีความพอใจอยู่แค่เปลี่ยนระบอบ สมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบราชาธิปไตยภายใต้ รัฐธรรมนูญหรือประชาธิปไตยเจ้าสมบัติเท่านั้น ซึ่งก็เป็นภาระ

**หน้าที่ของผู้รักษาติรักรประชาธิปไตยทั้งหลายที่จะสืบต่อ
เจตนารมณ์ประชาธิปไตยสมบูรณ์ของท่านต่อไป**

ดังกล่าวนับเป็นเบื้องต้นแล้วว่า การดับไฟได้หรือแก้ไขปัญห
ภาคใต้และรวมทั้งปัญหานานาประการของชาติ แม้กระทั่งปัญหา
การจราจรในพระนคร ที่ยังความสูญเสียในทางเศรษฐกิจให้กับ
ประเทศชาติและประชาชนอย่างมากมาย รวมทั้งความเสื่อมโทรม
ทางสุขภาพจิตและสุขภาพกายของมหาชนที่ต้องไปแออัดอยู่
กลางถนน และรวมทั้งสารพิษที่ปนเปื้อนอยู่ในพืชผักและสัตว์
เลี้ยงและกึ่งหอยปูปลา จะสามารถแก้ไขได้ด้วยประชาธิปไตย
เช่นเดียวกัน และมีแต่ระบอบประชาธิปไตยเท่านั้นที่จะแก้ไข
ปัญหาต่างๆ ของชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

แต่ประชาธิปไตยในที่นี้ หมายถึงประชาธิปไตยของ
ประชาชนที่มีประชาธิปไตยรอบด้าน คือ เศรษฐกิจประชาธิปไตย
การเมืองประชาธิปไตย และวัฒนธรรมประชาธิปไตย ไม่ใช่
ประชาธิปไตยของเจ้าสมบัตินายทุน ที่เพียงแค่เลือกผู้แทน หรือ
นายกต้องมาจากการเลือกตั้ง อย่างที่เข้าใจผิดหลงผิดกันอยู่ใน
เวลานี้และที่แก้ปัญหอะไรไม่ได้เลย หากมีแต่เพิ่มปัญหาให้
มากขึ้นๆ ดังที่เห็นๆ กันอยู่

และดังที่กล่าวแล้วว่า การเปลี่ยนแปลงของสังคมนั้นมีได้
ใน ๒ วิถีทาง คือ วิถีทางวิวัฒนอันหมายถึงการเปลี่ยนแปลง
โดยสันติ กับวิถีทางอภีวัฒนซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลงโดย
วิธีการอันรุนแรง

แต่การจะเป็นไปโดยวิธีทางหนึ่งวิธีทางใดก็ขึ้นอยู่กับ
อำนาจปกครองหรือผู้ครองอำนาจทางการเมือง

ปัจจุบันพรรคการเมือง ๕ พรรค ร่วมกันเป็นรัฐบาลหรือ
ร่วมกันครองอำนาจรัฐ คือพรรคประชาธิปัตย์ พรรคความหวังใหม่
พรรคพลังธรรม พรรคเอกภาพ และพรรคเสรีธรรม และทุกพรรค
ยืนยันอย่างหนักแน่นว่าเลื่อมใสศรัทธาในระบอบประชาธิปไตย

ดังนั้น พรรคการเมืองเหล่านี้ที่ร่วมกันเป็นรัฐบาลหรือร่วม
กันครองอำนาจทางการเมือง จึงมีสิทธิที่จะเลือกวิธีทางเปลี่ยนแปลง
ระบอบประชาธิปไตยเจ้าสมบัติหรือนายทุนในปัจจุบันหรือ
ชนาธิปไตย ที่ใช้อำนาจเงินเผด็จการต่อประชาชน ให้เป็นระบอบ
ประชาธิปไตยของประชาชน เว้นเสียแต่ว่าพรรคการเมืองเหล่านี้
จะพอใจในระบอบปัจจุบันที่อำนวยประโยชน์ให้กับพรรคการเมือง
เหล่านี้อยู่แล้ว (แต่ไม่อำนวยผลประโยชน์ให้กับประชาชน)

วิธีการเปลี่ยนแปลงโดยวิธีวิวัฒน์และโดยแนวทางสันติใน
เบื้องต้นก็คือ ทำให้อธิปไตยเป็นของปวงชนและขยายเสรีภาพ
ของบุคคล ให้ปรากฏเป็นความจริงในทางปฏิบัติ ไม่ใช่เป็นแต่
เพียงตัวหนังสือ

พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ องคมนตรี ในขณะที่ท่านดำรง
ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อปี ๒๕๒๓ ได้เคยประกาศนโยบาย
ที่จะทำให้อธิปไตยเป็นของปวงชนและขยายเสรีภาพของบุคคล
คำประกาศนั้นออกมาในรูปของคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่มีชื่อ
เป็นทางราชการว่า

“คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๖๖/๒๕๒๓ เรื่อง นโยบายต่อสู้เพื่อเอาชนะคอมมิวนิสต์”

คำสั่งฉบับนี้ในปัจจุบันก็ยังมีผลบังคับใช้อยู่ ยังไม่ได้ประกาศยกเลิก แต่ตลอดอายุที่ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นเวลามากกว่า ๗ ปี ก็หาได้ปฏิบัติคำสั่งที่ท่านลงนามในประกาศด้วยมือของท่านเองไม่ มีแต่กองทัพแห่งชาติเท่านั้นที่ได้นำคำสั่งนี้ในบางส่วนไปปฏิบัติในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ จนได้รับความสำเร็จในขั้นพื้นฐาน ดังคำกล่าวปิดประชุมนโยบายและการสั่งการของ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี ณ หอประชุมกิตติขจร รร.จปร. เมื่อ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๒๖ ว่าดังนี้

“ผมขอขอบคุณคณะรัฐมนตรีและสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เข้าร่วมรับฟังและให้ความสนใจในปัญหา อันเป็นปัญหาพื้นฐานของชาติของเราที่ผมพูดไปแล้วเมื่อเช้านี้ ซึ่งทุกท่านมีส่วนร่วมอย่างสำคัญและเกี่ยวข้องที่จะต้องแก้ไขในระดับรัฐบาลหลายอย่าง ผมจึงได้เชิญคณะรัฐมนตรีมารับฟังโดยตรง นั่นประการหนึ่ง

ประการที่สอง เราได้แสดงออกให้คณะรัฐมนตรีเห็นว่าพวกเรา ผมหมายถึงทหารทั้ง ๔ เหล่าทัพ รวมทั้งตำรวจ พลเรือน และประชาชนอาสาสมัครทำงานกันอย่างไร ที่ได้รวมพลังกันเป็นกองทัพแห่งชาติ ด้วยความเสียสละแม้แต่เลือดเนื้อและชีวิต จนประสบผลสำเร็จในการรุกรายยุทธศาสตร์ระดับภูมิภาค ในการ

ยุคสงครามปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ นำความร่วมมือเข้ามาสู่บ้านเมืองของเราในระดับที่น่าพอใจ ซึ่งนับว่ามีส่วนสำคัญในการสนับสนุนรัฐบาลให้สามารถทำการรุกทางยุทธศาสตร์การเมืองระดับชาติต่อไปจนบรรลุผลสำเร็จ นับเป็นความชื่นชมยินดีต่อผลสำเร็จของชาติและของประชาชน ที่เกิดจากความมานะพยายามของผู้บัญชาการทหารทั้ง ๓ เหล่าทัพ ท่านแม่ทัพภาคทั้ง ๔ กองทัพ รวมทั้งอธิบดีกรมตำรวจ โดยเฉพาะท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งมีส่วนร่วมในความสำเร็จอย่างสำคัญ ซึ่งล้วนเป็นผู้ที่เสียสละอย่างสูงมาแล้ว ล้วนแต่เป็นผู้ที่เป็นความหวังแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก ที่จะต้องร่วมแรงร่วมใจกันฟันฝ่าอุปสรรคต่อไปโดยไม่ย่อท้อ

ประการที่สาม เจ้าหน้าที่ของกองทัพ รวมทั้งตำรวจพลเรือน จากกระทรวง ทบวง กรม ที่เกี่ยวข้อง และ กอ.รมน. ได้จัดเตรียมการประชุมประเมินผลการปฏิบัติและทำความเข้าใจในปัญหาสำคัญๆ ของชาติได้เป็นอย่างดี สั้น กระชับรัด ทำให้พวกเราสามารถปรับความคิดให้เป็นแนวทางเดียวกัน และเข้าใจในเจตนารมณ์อันบริสุทธิ์โดยชัดเจน นับเป็นผลสำเร็จของการประชุมในวันนี้ที่พอจะสรุปสาระสำคัญได้ ๓ ประการคือ

๑. งานของเรที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคงภายในของชาติเป็นส่วนรวมได้เดินทางไปในแนวทางที่ถูกต้องแล้ว ผมเห็นจะต้องขอย้ำแนวทางของชาติตามนโยบาย ๖๖/๒๓ และคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ๖๕/๒๕๒๕ ที่ฝ่ายตรงข้ามพยายามทำลายอย่างที่สุดอีกครั้งว่า เราจะต้องยืนหยัดและทำความเข้าใจ

โดยให้การศึกษาอย่างเป็นระบบและเอาจริงเอาจังมากขึ้น ในเรื่องนี้ผมขอความร่วมมือจาก กอ.รมน. และกรมการทหารทั้ง ๒ สภาด้วย

๒. เราประสบความสำเร็จในการปฏิบัติการรุกทางยุทธศาสตร์ระดับภูมิภาค ด้วยการทำลายกองทัพปลดแอก ฐานที่มั่น หรืออำนาจรัฐของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ลงได้โดยสิ้นเชิงในทุกภาคของประเทศ เป็นการยุติสงครามปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศ ส่งผลให้เกิดสันติภาพความมั่นคงและการพัฒนาภายในประเทศ และมีผลในด้านการเมืองระหว่างประเทศ ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นประเทศแรกที่สามารถเอาชนะสงครามปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ได้เป็นผลสำเร็จ เป็นการสร้างแนวต้านทานที่เข้มแข็งให้ฝ่ายโลกเสรีและประกันความมั่นคงปลอดภัยให้ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

๓. เรายังไม่ประสบความสำเร็จในการรุกทางยุทธศาสตร์การเมืองระดับชาติ ด้วยเหตุผลที่เป็นมาตรการในระดับชาติจะต้องดำเนินการในระดับรัฐบาล จำเป็นอย่างยิ่งที่สุดที่เราจะต้องปฏิบัติการรุกทางยุทธศาสตร์การเมืองระดับชาติ ด้วยการขยายเสรีภาพของบุคคลและอริปไตยของปวงชนไปอีกขั้นตอนหนึ่งและเปลี่ยนแนวทางการต่อสู้ด้วยอาวุธเป็นการต่อสู้แนวทางสันติ จึงจะขจัดการก่อการร้ายและการต่อสู้ด้วยอาวุธให้หมดสิ้นไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งจะส่งผลให้เราได้ชัยชนะโดยเด็ดขาด และสถานการณ์

จะไม่พลิกกลับให้พรรคคอมมิวนิสต์ทำสงครามปฏิวัติในประเทศไทยได้อีกต่อไป”

ดังกล่าวนี้คือคำกล่าวปิดประชุมของ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ณ หอประชุมกิตติจักร รร.จปร. ซึ่งท่านยอมรับว่ากองทัพแห่งชาติสามารถยุติสงครามปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยลงได้ระดับหนึ่ง ก็เนื่องจากปฏิบัติตามนโยบาย ๖๖/๒๓ และท่านยังได้ยอมรับอีกว่า

“เรายังไม่ประสบผลสำเร็จในการรุกรทางยุทธศาสตร์การเมืองระดับชาติ ด้วยเหตุผลที่เป็นมาตรการในระดับชาติจะต้องดำเนินการในระดับรัฐบาล”

แล้วท่านก็ได้อธิบายต่อไปถึงการรุกรทางยุทธศาสตร์การเมืองระดับชาติ ว่า

“ด้วยการขยายเสรีภาพของบุคคลและขยายอิทธิพลของปวงชน” ซึ่งจะต้องดำเนินการในระดับรัฐบาล

แต่ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ ก็ทำไม่สำเร็จ แม้ท่านอยากจะทำ จนกระทั่งท่านต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีไปในที่สุด

พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ ได้กล่าวไว้ในบทสรุปหัวข้อที่ ๑ ว่า

“...ผมเห็นจะต้องย้ำแนวทางของชาติตามนโยบาย ๖๖/๒๓ และคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๖๕/๒๕๒๕ ที่ฝ่ายตรงข้ามพยายามทำลายอย่างที่สุด” และก็ฝ่ายตรงข้ามนี้เองที่เป็นอุปสรรค

ไม่ให้ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ ขยายเสรีภาพของบุคคลและ
อธิปไตยของปวงชนอันเป็นนโยบายตามคำสั่ง ๖๖/๒๓ ได้สำเร็จ
ฝ่ายตรงข้ามที่ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ พูดยังนั้นเป็น
ใคร เป็นฝ่ายไหน

แน่นอน ต้องเป็นฝ่ายที่มีผลประโยชน์อันเป็นปฏิปักษ์
กับคำสั่ง ๖๖/๒๓ อย่างไม่ต้องสงสัย

ดังนั้นในการที่จะรู้ว่ากลุ่มไหน ฝ่ายไหน มีผลประโยชน์ขัด
กับคำสั่ง ๖๖/๒๓ เราจำเป็นต้องรู้ว่าคำสั่ง ๖๖/๒๓ นั้นเป็น
ประการใด

สาระสำคัญของคำสั่ง ๖๖/๒๓ มีดังนี้

๑. ต้องปฏิบัติการต่างๆ ที่จะส่งผลให้ประชาชนสำนึกว่า
แผ่นดินนี้เป็นของคนที่จะต้องปกป้องรักษา ประชาชนมีส่วนใน
การเป็นเจ้าของปกครองและได้ผลประโยชน์

๒. ขจัดเหตุแห่งความไม่เป็นธรรมในสังคมทุกระดับตั้งแต่
ท้องถิ่นถึงระดับชาติ

๓.ปราบการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการอย่าง
เฉียบขาด

๔. ทำลายการกดขี่ขูดรีดทั้งสิ้น

๕. สร้างความปลอดภัยให้เกิดแก่ชีวิตและทรัพย์สินของ
ประชาชน

๖. ให้มีการประสานประโยชน์ระหว่างชนชั้น เสียสละ
ผลประโยชน์ของชนชั้นเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม

๗. ส่งเสริมประชาชนทุกกลุ่ม ทุกสาขาอาชีพ ให้สามารถ
ในการปกครองตนเอง

๘. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกชนชั้นและ
สาขาอาชีพได้มีส่วนร่วมในทางการเมือง

๙. ให้ถือเอาความต้องการของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญ
ที่สุดในการกำหนดแนวทางปฏิบัติงาน เพื่อตอบสนองความ
ต้องการนั้น

๑๐. สนับสนุนการจัดตั้งขบวนการประชาธิปไตยทั้งสิ้น
ที่มีอยู่ โดยคำนึงถึงสิทธิและผลประโยชน์ของกลุ่มนั้นๆ อันพึง
จะมี

๑๑. ปฏิบัติต่อพวกคอมมิวนิสต์หรือผู้หลงผิดที่เข้ามอบตัว
หรือที่จับได้อย่างเพื่อนประชาชนร่วมชาติ ขึ้นใจเพื่อให้ได้เข้าใจ
ถึงนโยบายของรัฐบาลในปัญหานี้อย่างถ่องแท้ ช่วยเหลือให้ใช้
ชีวิตใหม่ในสังคมอย่างเหมาะสม

นี่คือนโยบายโดยสรุปของคำสั่ง ๖๖/๒๓ และ พล.อ.
ชวลิต ยงใจยุทธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมในปัจจุบัน ซึ่ง
ขณะนั้นท่านมียศเป็นพลโทและมีตำแหน่งเป็นรองเสนาธิการ
ทหารบกได้ไปพูดที่หอประชุมกองทัพบก เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน
๒๕๒๕ เรื่องการแปรนโยบาย ๖๖/๒๓ มาเป็นการปฏิบัติอย่าง
เป็นรูปธรรม ว่าดังนี้

“การทำลายแนวร่วมชั้นสูงของ พ.ค.ท. อันได้แก่ พวกเผด็จการและพวกอิทธิพลทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น มีวิธีการโดยย่อก็คือ เปลี่ยนนโยบายของรัฐบาลให้สอดคล้องกับนโยบายของกองทัพ ซึ่งได้แก่นโยบาย ๖๖/๒๕๒๓ พร้อมทั้งขยายการปฏิบัตินโยบายให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะนอกจากขยายเสรีภาพของบุคคลในการรุกรททางการเมืองขั้นแรกเพื่อชนะสงครามแล้วยังต้องทำให้อำนาจอิทธิพลเป็นของปวงชน ปรากฏเป็นความจริงตามสมควรอีกด้วย ซึ่งมาตรการต่างๆ เหล่านี้จะได้แก่

๑. แก้กฎหมายพรรคการเมืองให้เป็นประชาธิปไตย เพื่อให้พรรคมวลชนจัดตั้งขึ้นโดยง่าย และถือเอาการสนับสนุนการจัดตั้งมวลชน เป็นหัวใจของการสนับสนุนของการจัดตั้งขบวนการประชาธิปไตย

๒. แก้ไขกฎหมายการเลือกตั้ง ให้เป็นประชาธิปไตย เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกของพรรคมวลชนได้รับเลือกตั้งอย่างยุติธรรม ซึ่งจะทำให้อำนาจอิทธิพลและเงินตราลดบทบาทในการเลือกตั้ง

๓. ปรับปรุงสมาชิกภาพของวุฒิสภาให้เป็นประชาธิปไตย โดยให้มีผู้แทนของกลุ่มอาชีพต่างๆ อย่างทั่วถึงและตามสัดส่วน

๔. ปรับปรุงแก้ไขรัฐธรรมนูญให้เป็นประชาธิปไตย และออกเสียงประชามติก่อนประกาศใช้

๕. ยกเลิกกฎหมายประกาศและคำสั่งต่างๆ ที่ขัดต่อเสรีภาพของบุคคลให้เป็นไปตามขั้นตอนและเหมาะสม

๖. ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจและสังคมตามที่ปรากฏในคำสั่ง ๖๖/๒๕๒๓ โดยทำให้เป็นรูปแบบอย่างชัดเจนในนโยบายของรัฐ (เศรษฐกิจที่ไม่มีการกดขี่ขูดรีดที่ประสานประโยชน์ระหว่างชนชั้น จนกว่าชนชั้นจะสลาย)

๗. ปรับปรุงนโยบายต่างประเทศไปสู่เป้าหมายให้เป็นขั้นตอนหรือทันที โดยอาศัยสถานการณ์ปัจจุบันเป็นเงื่อนไข”

โดยที่คำสั่งนโยบาย ๖๖/๒๓ และโดยการแปรนัยของคำสั่งนโยบายออกเป็นการปฏิบัติดังกล่าวข้างต้นนั้น พูดย่างถึงที่สุดแล้วก็คือการปฏิวัติประชาธิปไตยโดยวิธีวิวัฒน์ในแนวทางสันตินั่นเอง คือเปลี่ยนจากระบอบเผด็จการรัฐสภาเป็นระบอบประชาธิปไตย คือการเมืองประชาธิปไตย เศรษฐกิจประชาธิปไตย และวัฒนธรรมประชาธิปไตย จึงกลายเป็นปฏิปักษ์กับการเมืองเผด็จการ เศรษฐกิจทุนนิยมผูกขาด และวัฒนธรรมส่ำสอน ที่ดำรงอยู่ในขณะนั้น แม้ในขณะนี้ จึงได้รับการขัดขวางทุกรูปแบบจากขบวนการที่เป็นปฏิปักษ์กับระบอบประชาธิปไตย และขบวนการดังกล่าวนี้เองที่ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ เรียกว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามที่พยายามทำลายอย่างที่สุด

ดังกล่าวแล้วว่าคำสั่ง ๖๖/๒๓ ของสำนักนายกรัฐมนตรี ยังไม่ได้ประกาศยกเลิกจึงยังมีผลบังคับใช้อยู่จนบัดนี้

ดังนั้น ถ้าหาก ๕ พรรคการเมืองที่ครองอำนาจรัฐอยู่ในเวลานี้ ประวณจะเปลี่ยนระบอบเผด็จการรัฐสภาหรือประชาธิปไตยชนนายทุนเจ้าสมบัติ ให้เป็นระบอบประชาธิปไตย

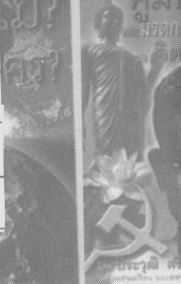
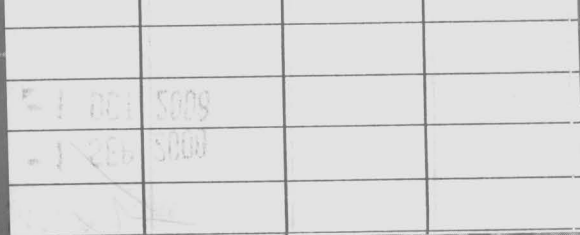
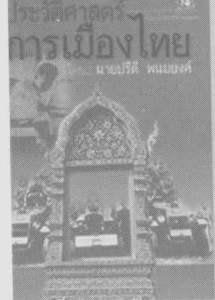
ที่เอื้ออำนวยผลประโยชน์ให้กับประชาชนโดยวิถีวิวัฒน์แล้ว ก็เพียงแต่ปฏิบัติคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๖๖/๒๕๒๓ โดยมาตรการที่อดีตรองเสนาธิการทหารบก พล.ท. ชวลิต ยงใจยุทธ ได้กล่าวที่หอประชุมกองทัพบก เท่านั้น การเปลี่ยนแปลงก็จะเป็นไป ด้วยความเรียบร้อย สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ องคมนตรี ที่เสนอต่อ พล.อ. ชวลิต ยงใจยุทธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เมื่อเร็วๆ นี้ ที่ให้คำสั่ง ๖๖/๒๓ มาแก้ไขปัญหาภาคใต้ และสอดคล้องกับความคิดเห็นของหลายๆ คนที่จากรับข้อเสนอแนะของ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ ดังกล่าว การดับไฟใต้หรือปัญหาชายแดนภาคใต้จะแก้ได้ก็ด้วยระบอบ ประชาธิปไตย เท่านั้น

และโดยประการสำคัญสูงสุดทางรัฐศาสตร์ การยอมรับในความเป็นจริงที่ว่าประเทศที่เราอาศัยอยู่นี้ แต่โบราณกาลมาแล้ว มีชื่อว่า ประเทศสยาม หรือสามปเทศ (อ่านว่า สามะปะเทศ) อันเป็นที่อยู่ของชนหลายเชื้อชาติและหลายชนเผ่า มีชนเชื้อ ชาติไทย เป็นชนชาติส่วนใหญ่ ชนเชื้อชาติมาเล เชื้อชาติมอญ เชื้อชาติกะเหรี่ยง เชื้อชาติขแมร์ เป็นชนชาติส่วนน้อย และมี ชนเผ่าม้ง เผ่าอีเก้อ เผ่าละว้า เผ่ารีซอ และเผ่าอื่นๆ อีกมาก รวมทั้งเผ่าผีตอเหลืองและคนแค

การยอมรับในความเป็นจริงเป็นปัจจัยแรกในการแก้ปัญหา โดยเปลี่ยนชื่อประเทศไทย (ที่เกิดขึ้นในยุคเผด็จการ พ.ศ. ๒๔๘๒) กลับไปเป็นประเทศสยามตามเดิม เลิกบังคับคนเชื้อชาติมาเล

เป็นไทยอิสลาม เลิกบังคับชนเผ่าต่างๆ เป็นไทยภูเขา ปล่อยให้พวกเขาดำรงเชื้อชาติและชนเผ่าตามความเป็นจริง

ทุกเชื้อชาติและทุกชนเผ่าคงดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมอันดีงามของตน และอาศัยอยู่ในประเทศสยามเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อย่างเป็นเอกภาพภายใต้องค์พระประมุของค์เดียวกันและรัฐบาลเดียวกัน คือรัฐบาลสยาม พร้อมด้วยอิสราธิปไตยและสามัคคีธรรม และเมื่อนั้นสันติภาพและสันติสุขก็จะบังเกิดขึ้นบนแผ่นดินนี้อย่างแน่นอน ●

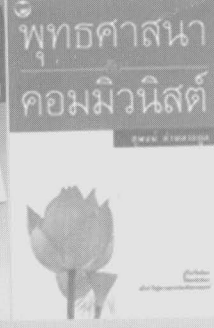
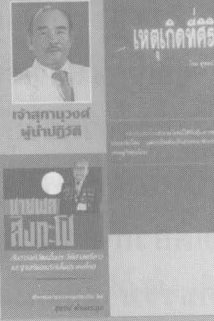
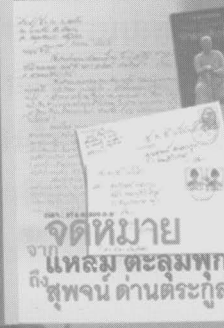
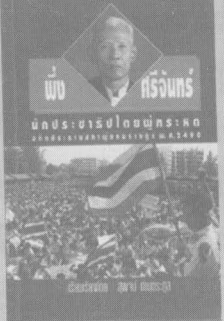

ปกหนา ๓๐๐ ป
ปกนิ่ม ๒๐๐ ป
ปกแข็ง ๑๐๐ ป

ติชัย อาจารย์

นายปรีดี พนมยงค์

ประวัติความเป็นมาของประเทศไทย
ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย อยุธยา และรัตนโกสินทร์
จนถึงปัจจุบัน

๘๘ ข้อเขียนต่อมาก็คือ ข้อเขียนของผมเองเรื่อง “ดับไฟใต้” เขียนขึ้นตามความเรียกร้องของมโนธรรม และสถานการณ์ หลังเหตุการณ์เผาโรงเรียน ๓๓ โรงเรียน ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เมื่อ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๖ นับเวลามาถึงวันนี้ก็ร่วม ๑๐ ปีแล้ว

และเหตุการณ์ดังกล่าวก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกจนถึงวันนี้ ผมจึงขอเสนอข้อเขียนทั้ง ๒ นี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อการพิจารณาของท่านผู้อ่าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อการพิจารณาของรัฐบาลพรรคไทยรักไทย ที่มีคำขวัญว่า “คิดใหม่ทำใหม่” ด้วยหวังว่าท่านจะมีสัมมาทิฐิและคิดใหม่-ทำใหม่ ดังคำขวัญ ”

สุพจน์ ด่านตระกูล

ISBN 974-364-058-4

9 789743 640582